

הסיפור שלי

סיפור מעורר השראה
 לשולחן השבת

לזכות שמואל אליהו הכהן וזוגתו שרה יסכה
 וילדיהם: יהושע וזוגתו דינה גוטמן, שירה,
 אוריאל מנחם הכהן, הילה, אילה שיחיו אייזנברג

יש לי הבטחה הרב יצחק ארנולד

המפגש הראשון שלי עם הרבי - זמן רב קודם שנתמנה הרבי - היה בהתוועדות סוכות בשנת תש"ב (1941). הרבי דיבר בסוכה, אולם אינני זוכר את תוכן הדברים. מה שאני כן זוכר זה את הריקודים. בשעתו הייתי בסך הכל ילד, בן שתים עשרה, ועמדתי בקצה הקהל כאשר לפתע הרגשתי יד מושכת אותי מאחור. כאשר הסתובבתי ראיתי שזה היה הרבי, שעודד אותי להצטרף למעגל הרוקדים, וכמובן שמיד הצטרפתי.

לאורך עשרת השנים הבאות, עוד בתקופה לפני שעלה לנשיאות תנועת חב"ד, היו לי הזדמנויות רבות להתבונן ברבי מנקודת מבט של נער צעיר. אחד הדברים שהכי הרשימו אותי היה האופן בו התייחס לאמו. היא הגיעה לארצות הברית בשנת תש"ז (1947), ואני נזכר כיצד היה מלווה אותה כשידה נשענת על ידו תוך כדי העלייה במדרגות. הרגע הזה של עדינות ורגישות מצד הבן לאמו, נותר חרוט בזיכרוני.

לאורך השנים בהן למדתי בישיבת חב"ד הייתי עד למקרים רבים שהראו את כוחן של ברכות הרבי. אני נזכר באירוע אחד מסוים שבו היה קשור בן משפחה רחוק שלי. סבי, הרב יחיאל תרשיש, ביקש ממני להגיע לאיסט ניו יורק, שם התגורר, כדי להראות לי מכתב שקיבל מאשתו של אחיינו המתגוררים בישראל. היא כתבה שבעלה, ששמו היה מנחם מענדל בן חנה, סבל מכאבי ראש איומים. הרופאים קבעו כי הסיבה לכאבים אלו קשורה לפציעה שקיבל במהלך המלחמה. בזמן מלחמת העולם השנייה הוא נתפס בידי הגרמנים, וחייל גרמני היכה אותו בראשו בכת הרובה שלו. הוא נפל והתמוטט, וחבריו נשאו אותו מן המקום. איכשהו הוא שרד, עלה לארץ אחרי המלחמה והתחתן שם. אך כעת החל לסבול מאותם כאבי ראש משתקים, והרופאים המליצו על ניתוח מסוכן ביותר שעשוי לרפא את המצב, מחד; אך מאידך, אם ייכשל,

עלול להותיר אותו כצמח. סבי רצה שאבקש ברכה עבורו מהרבי.

כך עשיתי, והרבי אכן נתן את ברכתו. ברוך השם, הניתוח עבר בהצלחה, והכל הסתדר לטובה.

כעבור זמן מה, כאשר יצאתי מ-770 באחד הימים והרבי בדיוק הגיע ועמד להיכנס, הוא פנה אלי ושאל, "מה קרה בסוף עם מנחם מענדל בן חנה?"

בתחילה לא ידעתי על מה הרבי מדבר; פשוט שכחתי מכל העניין.

הרבי חזר ושאל, "מה קרה עם מנחם מענדל בן חנה מארץ ישראל? מה קרה בסוף עם הניתוח שלו?"

אז נזכרתי, ואמרתי לרבי, "סבי אמר לי שהניתוח עבר בהצלחה."

"נראה שכאשר דברים אינם כשורה, אנשים ממהרים ליידע אותי", השיב הרבי, "אבל כאשר הכל מסתדר, אני אף פעם לא שומע על כך."

«

שם קשרים עם הזקנים. די הצלחתי בכך, והיו זמנים בהם הייתי פוקד כעשרים מוסדות באזור לוס אנג'לס. לימדתי עברית בסיסית, וכיצד לקרוא מתוך הסיפור. בהמשך גם התחלתי ללמד שיעור בפרשת השבוע.

באותה תקופה נכנסתי לרבי ליחידות והתלוננתי בפניו על כך שאנשים מתקשים להזדהות עם התורה; הם תמיד שואלים אותי כיצד זה קשור לזמננו המודרניים, כאן ועכשיו. בתגובה, העניק לי הרבי את העצה הבאה: "צא ותקנה את העיתון המקומי, קרא על האירועים העכשוויים, ובוודאי תמצא משהו".

עוד עצה שנתן לי הרבי הייתה, לא ללחוץ על האנשים הללו להפוך לשומרי תורה ומצוות. הזכרתי את העובדה שעודדתי נשים להדליק נרות שבת, ותוך כדי כך, גם החלטתי להניח תפילין עם הגברים. הרבי עודד זאת, אך עם זאת הדגיש, "אל תלחיץ. תלך לאט, לאט. תן לאנשים להתקדם, שלב אחר שלב, בקצב שלהם".

ואכן, בזכות אותה עצה, הצלחתי להשפיע במקומות שקודם לכן היו סגורים בפניי. היו זמנים בהם הייתי מבלה מעל שעה בסיוע לגברים קשישים להניח תפילין - כאלה שקודם לכן סרבו להניח. הגישה שהרבי לימד אותי, סייעה בידי לחולל שינוי בחייהם של אנשים רבים מאוד.

יצחק ארנולד הוא ממנהלי כולל תפארת זקנים - לוי יצחק, בית כנסת עבור זקנים, בלוס אנג'לס, קליפורניה, שם הוא רואיין בחודש אלול, תשע"א (2011).

לזכות הורינו היקרים הרב יעקב ומרת בתיה שיחיו מינסקי הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויוכבד שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

< תשמ"ה (1984) — בהמשך לביקור באוהל של הרבי הקודם, הודיעה מזכירות הרבי על התוועדות פתע. כחמש דקות אחר כך, יצא הרבי להתוועדות לכבוד ציון יום הפטירה השמונה מאות וחמישים של הרמב"ם, ובמהלכה שוחח על לקחים רבים שיש ללמוד מהנהגתו ומתורתו של הרמב"ם. בהמשך התוועדות קרא הרבי לחזק את תקנת הלימוד היומי בספר הרמב"ם. כ' בטבת

ההקדשות שלכם

מאפשרות את המשך הפצת הגיליון השבועי.

לפרטים נוספים

ולהרשמה לקבלת הגיליון השבועי בדוא"ל

כתבו לנו: sipursheli@jemedi.org

באותו רגע הרגשתי נורא, רצייתי שהאדמה תפתח את פיה ותבלע אותי בו במקום! כל כך התביישתי. הייתה זאת אחריותי להודיע לרבי, והזנחתי את האחריות הזו לחלוטין. גם הרבי רצה לשמוע בשורות טובות, כמובן - במיוחד אודות אדם הנושא את שמו.

בשנת תשי"ח (1958), בתקופה בה עדיין למדתי בישיבה, הורה לי הרבי (יחד עם עוד כתרסר תלמידים) לנסוע ללמוד בארץ ישראל למשך שנתיים, וכך עשיתי. שם גם פגשתי בהמשך את אשתי, ושם התקיימה חתונתנו. אחר כך חזרנו לארצות הברית, ועבדתי במספר משרות הוראה, כאשר בסופו של דבר התמקמנו בלוס אנג'לס.

אולם, כעבור כחמש שנות נישואין, עדיין לא זכינו להיפקד בילדים. אשתי נזכרה במכתב שכתבה לרבי זמן רב קודם לכן, כשהייתה עדיין כלה, בנוגע לכיסוי שערותיה אחרי הנישואין. בשעתו כתב לה הרבי ש"אם תכסי את שערך בפאה נכרית, כפי שראוי שתעשה אישה נשואה, הזהר מבטיח שיהיו לך ילדים".

כאשר הייתה אשתי בפעם הבאה ביחידות אצל הרבי, היא החליטה לבקש ברכה לילדים. היא לקחה אתה את המכתב הזה, הניחה אותו על שולחנו של הרבי, ואמרה, "יש לי הבטחה", תוך שהיא פורצת מיד בבכי נרגש.

הרבי המליץ על מרפאת פוריות מסוימת, שם הציע שתיפגש עם רופאה שבשמה נקב. ביקרנו באותה מרפאה, וכעבור ארבעה עשר חודשים, נולד בננו הבכור, שלמה.

כשהיה בן כמה חודשים, החל שלמה להתעורר באמצע הלילה בבכי. הרופאים אמרו שהכול בסדר אצלו, אך מאחר שהתופעה נמשכה החלטנו לכתוב לרבי, וקיבלנו מענה לבדוק את מזוזת חדרו. כאשר לקחתי את המזוזה למגיה סת"ם שיבדוק אותה, הוא שאל אותי, "מי גלגל את המזוזה הזו?" עניתי שאני גלגלתי אותה, והוא נענע בראשו ואמר שבמקום לגלגל אותה, קיפלתי אותה ותוך כדי כך גרמתי לסדק במילה "ובשכבך". כמובן רכשתי מיד מזוזה חדשה, ומיד אחר כך פסקו הפרעות השינה שמהן סבל שלמה.

בשנת תשל"ט (1979), כאשר עדיין לימדתי בתיכון, החל הרבי לדבר על החשיבות של הזקנים והקשישים, ועד כמה חשוב להתמקד בפעילות עמם. הוטל עלי לבקר בכמה מוסדות - בתי אבות, דיור מוגן וכדומה - ולפתח

פריקט של

JEWISH EDUCATIONAL MEDIA

sipursheli@jemedi.org | myencounterblog.com | 03-9608018

784 Eastern Parkway | Suite 403 | Brooklyn, NY 11213

© כל הזכויות שמורות 2015